

ὅτι θὰ σὰς ἀφῇτω περισσότερον καιρὸν εἰς τὴν
 τὴν ταύτην ἀβεβαιότητα. Μάθετε λοιπὸν ὅτι δὴ
 ἄλλους ὥρας ἔμεινα εἰς τὴν πλατείαν ἐκείνην,
 κατὰ ψυχρὸς τῆς νυκτός· ἄνθ' ἡ μ' ἐξεπάγιαζεν
 ὡς, ἂν δὲν εἶχα τὸν ἰσχυρότερον πυρετὸν
 καὶ κληῖρα παρὰ τὸν μανθῶα μου, μ' ἐπροφύ-
 λαν ἀπὸ τοῦ ψυχρός. Καὶ ἐν τούτοις, ψυχρή! ψυχρή!
 τί νὰ φαντασθῶ; ποῖον νὰ κατηγορήσω; Ἡ
 ἐπαινεῖται; ἐκείνη ἐπαινεῖται; Αὐτὸ θὰ εἶχα καιρὸν
 συλλογισθῶ ἀπὸ ἀπείρου τὴν ἄμαξην καὶ ἐπέ-
 ρα εἰς τὸ κατὰ λυμὰ μου· τοῦτο καὶ ἀπεφάσιστα
 καὶ καταβεβημένους ὅλως καὶ σχεδὸν νεκρω-
 μένους. Τότε ἐνόησα εἰς ποῖον βαθμὸν εἶχεν ἀναβῆ ὁ
 τὴν μικρὰν ἐκείνην ἔρως μου!
 οἶτε ὅτι τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός ἐπέρασα
 Μυρία ἀποφάσεις, ἡ μία μωροτέρα τῆς ἄλ-
 λης· τὴν κεφαλὴν μου. Ἐφθασα νὰ βάλω
 τὴν νὰ τὴν ζητήσω καὶ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῇ, τοῦ
 τῆς, καὶ νὰ τὴν ἀρπάξω διὰ τῆς βίας ἀπὸ
 τοῦ κεφαλῆς μου. Ὁρατοῦν τοῦτο σχέδιον, δὲν εἶναι
 καὶ ἱκανὸν νὰ μᾶς διορθώσῃ κατὰ πάντα! Ἡ
 οὕτως εἰς τὸ πρῶτ', συστρεφόμενος ὡς
 εἰς τὴν κλίνην μου, ὅπου εἶχα βροθῇ με ὅλα
 ἐνδύματα. Ἡ ὑπερβολὴ μόνῃ τῆς ἀγωνίας,
 τὰς δυνάμεις μου, ἐπέερεν εἰς τὸ σῶμα
 τὴν ψυχὴν· ἐκλείσα τὸς ὀφθαλμούς μου καὶ
 ἐκλήθαρον.
 καιρὸν δὲν ἔμεινα εἰς τὴν ἀταραξίαν ταύτην.
 ὡς ὥρας ἐξύπνησα ἐντρομος. Ἐνυπνιάστην
 κατεβόσκων, μᾶς ἐφθασαν, καὶ μετὰ φοβερὰν
 ἀνθρώπων ἐκ μέρους μου πλὴν, ἤρπαξαν ἀπὸ
 τοῦ κεφαλῆς μου λειποθυμοῦσαν τὴν δυστυχὴ νῆαν.
 ἡλικιωμένος πικρὸς τὸ ἐνύπνιον τοῦτο! Αἶ!
 τούλαχιστον ἀλήθεια! Τούλαχιστον δὲν θὰ
 περὶ τῆς ἀγάπης τῆς καθὼς τῶρα, διότι,
 τῶρα, τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὑπόσχεσιν ποῖος
 οἶτε νὰ τὴν ἐπιπληρώσῃ;
 ἐβόλως, μυρία περιστάσεις, μυρία ἐμπόδια
 τὴν νὰ γεννηθῶν ἐν ὧπιον νεανίδος δειλῆς
 μου, καὶ νὰ τὴν βιάσων νὰ πράξῃ ὅ,τι δὲν
 χωρὶς ἐλπίδα μάλιστα διερωτώσεως· ἀλλὰ
 ἐν κατὰστάσει νὰ παραδειχθῶ τοιαύτας ἐν-
 ἡ καὶ μόνον πρᾶγμα καὶ ἐβλεπα καὶ ἤθελα
 εἰς ἐν ἑρῴαζε τὸν λόγον τῆς· ὅτι ἀπὸ τοῦς
 ἐγὼ μόνος εὐρέθην εἰς τὸν τόπον τῆς συν-
 ἡ ἐγὼ, ὁ χθὲς χλευαστῆς, ἐχλευάσθη
 ἐκείνην, ἥτις ἐγάλα ἀναμφιβόλως
 εἶναι ὅτι ἐπερίμενα παγόνων εἰς τὴν πλα-
 τειαν· ἐνῶ αὕτη ἀνεπαύστο ἀτοράχως,
 ἐκ κλίνης, ἀπὸ τοῦς κόπους τοῦ ταξιδίου!
 ἡ τελευταία αὕτη ὑπόθεσις ἦτον ἄλη-

Ποῦ νὰ ὑπάγω; εἰς ποῖον νὰ ἐμπιστευθῶ; ποῖον νὰ
 ἐρωτήσω; Εἶπα ὅτι κάνένα δὲν ἐγνώριζα, καὶ ἕκαστος
 ἐννοεῖ ὅτι λέξιν ἀκούετον δὲν ἤθελα κατ' οὐδένα τρό-
 πον νὰ προσφέρω, καὶ νὰ διακινδυνεύσω τὸ μυστικόν
 μου· ὁ δὲ κίνδυνος οὗτος μοῦ ἐφαινετο τόσον προφα-
 νῆς, ὥστε ἐνόμιζα ὅτι, εἰς πρῶτον τοιοῦτον λόγον,
 ὅλοι θὰ ἐμάντευαν ποῖος ὁ σκοπός μου. Οὕτω πάντοτε
 ἀπατώνται οἱ βασανιζόμενοι ἀπὸ προκατάληψιν τινα·
 φαντάζονται ὅτι, καθὼς αὐτοὶ περὶ κάνενός ἄλλου
 πράγματος δὲν συλλογίζονται, οὕτω καὶ ὅλος ὁ λοιπός
 κόσμος τὴν αὐτὴν πάντοτε ἰδέαν ἔχει κατὰ νοῦν.

Βεβαίως, ἂν ἀπλῶς· ἤκουα προφερόμενον τὸ ὄνομα
 τῆς κυρίας Δουφουρ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζω, καὶ ἂν μοῦ
 ἤρχετο φαντασία νὰ ἐρωτήσω ποῖα ἦτον, ἡ περιεργία
 αὕτη, ὅλως ἄσκοπος, δὲν θὰ εἶχε κἄμιαν σημασίαν·
 οὔτε διὰ τοῦς ἄλλους οὔτε δι' ἐμέ. Ἀλλ' ἐγὼ εἶχα σκο-
 πὸν δι' αὐτήν, ἐγὼ ἐχεῖν διὰ ἀπαγωγὴν αὐτῆς, καὶ
 διὰ ταῦτα ἐφανταζόμην ὅτι θ' ἀνεγίνωσκοντο ἐπὶ τοῦ
 προσώπου μου, θὰ ἐμάντευοντο εἰς τὴν δειλοτέραν
 φράσιν ἥτις θὰ ἐξήρχετο τοῦ στόματός μου. Ὅθεν,
 βιάζων βιάζιμα ἀνίσον καὶ διακεκομμένον, ἐπάσχιζα
 νὰ εὕρω τὸν τρόπον νὰ μᾶθω, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω κά-
 νένα, τὴν κατοικίαν τῆς νεανίδος, πρᾶγμα ὅχι τόσον
 εὐκόλουν ἀναμφιβόλως.

Πραγματικῶς ἡ κεφαλὴ μου ἦτον χάος, καὶ, ἂν ἤθελα
 νὰ συλλάβω καθαράν τινα ἰδέαν, τὸ χάος τοῦτο ἔπρεπε
 νὰ τακτοποιηθῇ· καὶ τοῦτο ἐπάσχιζα νὰ κατορθώσω,
 ὅταν ὁ χρότος ὀχλήματος οἰκίαι μ' ἔκαμε νὰ σηκώσω
 τοῦς ὀφθαλμούς, καὶ νὰ κυττάξω μηχανικῶς ἐμπροσ-
 θέν μου. Εὐδῖος καὶ λαμπρός ἦτον ὁ καιρὸς, καὶ διὰ
 τοῦτο ἀσκεπὲς ἦτον τὸ ὄχημα. Πεντηκοντούτης ἀνὴρ
 καὶ τρυφερόν κορμίον ἐκαθῆντο ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀπλοῦν βλέμμα ἤρκεεν εἰς τὸ ν' ἀναγνωρίσω καὶ
 τὸν ἄνδρα καὶ τὸ κορμίον. Ἦσαν οἱ χθεσινοὶ συνο-
 δοῖπόροι μου. Ὁ πατήρ δὲν μὲ εἶδεν· ἀλλ' ἡ κυρία
 Δουφουρ μὲ εἶδε καὶ μ' ἐγνώριζεν ἀξίολογα. Ἐκβαλὼν
 ταχέως τὸν πλόν μου, ἐχαίρεττα· ἀντεχαίρεττα δὲ
 καὶ ἐκείνη δι' ἐλαφρῆς τῆς κεφαλῆς κλίσεως.

Ἀλλὰ τὸ χαίρεττα δὲν ἦτον τὸ μόνον πρᾶγμα
 εἰς τὸ ὁποῖον ὤρειτο ν' ἀποκριθῇ· ἔπρεπε ν' ἀποκριθῇ
 καὶ εἰς τὸ περιφλεγὲς βλέμμα τὸ ὁποῖον ἐξετόξευσα
 κατ' αὐτῆς· ἔπρεπε νὰ μὲ βεβαιώσῃ διὰ νέυματος ὅτι
 ἦτον παντοτε ἡ ἰδίᾳ, νὰ μὲ παρηγορήσῃ ὡπωσδήποτε
 διὰ τὴν ἀθῆμονίαν μου καὶ τὰ πηθήματά μου κατὰ
 τὴν παρελθούσαν νύκτα, διότι δὲν ἦ ὕατο νὰ ὑποθέσῃ
 ὅτι ὑπέφερα, μὲ ψυχρὸν αἷμα καὶ φιλοσοφίαν ἀθορύ-
 βητον, τοιοῦτου εἶδους ἀποτυχίαν.

Ἀλλ' ἤξεύρετε τί εἶδα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐκείνου,
 τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ δείχνῃ τρυφερότητα, συμπόθειαν,
 θλίψιν. . . . καὶ νὰ ὑπόσχεται πλήρη καὶ προσηχῇ
 ἀμοιβήν; Ἐκφρασιν χλεύης καὶ σκόμματος, μειδίαμα
 σαρκαστικὸν καὶ περιπαικτικόν, καὶ ταῦτα τόσον σα-
 φῶς καὶ εὐφαντικῶς, ὥστε μηδὲ στιγμὴν νὰ δυνήθω
 ν' ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀληθινῆς των σημασίας.

Καταλαμβάνετε, φίλοι Ἀναγνώσται; Ἐνεπαίχθη
 ὑπὸ τῆς παιδείας ταύτης, τὴν ὁποίαν ἐνόμισα ἀνοή-
 τως ὅτι Μεφιστοφελικῶς εἶχα δελεάσει· ἐξηπατήθην.
 ἐχλευάσθη ὑπὸ τοῦ ἀπλοῦ τούτου κατὰ τὸ φαινόμενον